

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. ****, 18.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – **, III-ТИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Сона В. Гарабедян

при участието на секретаря И.М.В.
в присъствието на прокурора Св. Ст. К.
като разгледа докладваното от Сона В. Гарабедян Гражданско дело № 20213130100848 по описа за 2021 година

Делото е образувано по искова молба, уточнена с молба вх. № 3165/05.08.2021 г., подадена от Ж. ЕМ. ЯНК., ЕГН ***** против СТ. Г. К., ЕГН ***** , с която са предявени обективно съединени искове с правна квалификация чл. 132, ал. 1, т. 2 от СК, чл. 134, т. 1, във вр. с чл. 143 от СК.

Ищецът твърди, че страните са живели на семейни начала от 2006 г. до пролетта на 2010 година. От съвместното им съжителството имат родено едно дете - В.С.Г., ЕГН ***** , родена на **** г. Излага, че през пролетта на 2010 г., когато В. била на възраст около две години и половина двамата с ответника се разделили окончателно. Бащата оставил на нейните грижи невръстната им тогава дъщеря. Случвало се да търси контакт и да взема детето през 2 - 3 месеца. Така до около петата година на В.. След като В. станала на възраст около пет години, С. изцяло прекъснал връзка с нея, не се интересувал от детето. До момента страните били във фактическа раздяла, като ищецът и В. не поддържали контакт със С.. Твърди, че през целия този период от девет години ответникът не е давал издръжка за отглеждането на дъщеря им. Повече от девет години тя, с помощта на родителите □, полагала грижи за детето. Бащата и към настоящия момент не се интересувал от дъщеря си, а и никога не е давал пари за издръжката □. Неведнъж, поради изискването бащата да положи подпис върху документи, ищецът била възпрепятствана да получи подпомагане за детето. Твърди, че дъщеря □ никога не е познала родителска грижа от страна на баща си, отговаряща на нуждите, изискванията и интересите □, никога не е усещала обичта, мисълта, топлотата и грижата за нея. Детето познавало баща си само визуално. Безотговорността и нежеланието на ответника да се грижи за В. била пълна и трайна - продължавала повече от девет години. С това свое поведение бащата демонстрирал пълно равнодушие и незаинтересованост за живота и развитието на детето.

Трайното неполагане на грижи за отглеждането на В., недаването на издръжка за осигуряване живота на детето, свидетелствали за дезинтересиране и пренебрегване на родителските задължения от страна на ответника без основателна причина. С. не проявявал интерес към здравето, към нуждите на детето, към физическото му и емоционално развитие.

Предвид изложеното, моли съда да постанови решение, с което да лиши от родителски права по отношение на детето В.С.Г. нейния баща СТ. Г. К..

Моли да бъде осъден ответникът да заплаща ежемесечна издръжка на малолетното им дете в минимален размер, с падеж 15 – то число на месеца, за който се дължи, считано от датата на предявяване на иска до навършване на пълнолетие или изменение на обстоятелствата. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът не е депозирал писмен отговор на исковата молба. Съобщението ведно с преписи от исковата молба и уточнението към нея са връчени на ответника лично на 02.09.2021 г. на адреса, посочен в исковата молба.

В открито съдебно заседание ищецът, чрез своя процесуален представител, изразява становище за основателност на исквете и моли за тяхното уважаване. Ответникът не се явява и не се представлява. РП - В., ТО – ****, представлявана от прокурор К., изразява становище за основателност на иска по чл. 132, ал. 1, т. 2 от СК. Относно мерките на лични отношения на бащата с детето, изразява становище за тяхното осъществяване в присъствието на социален работник или родител, а по иска за издръжка на детето, счита, че същата следва да бъде в законоустановения минимум. ДСП – **** и ДСП – В. не изпращат представители. По делото са представени социални доклади.

Съдът, след съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становищата на страните и разпоредбите на закона, приема за установено от фактическа страна следното:

От представеното удостоверение за раждане на детето В.С.Г., както и от служебно направените справки в НБД „Население” се установява, че детето е родено на **** г., за което е съставен акт за раждане № 2392/20.11.2007 г. от Община ****, както и че родители и детето са Ж. ЕМ. ЯНК. – майка и СТ. Г. К. – баща. Представени са доказателства за отпътуването на детето за Германия на 03.12.2021 г.

По делото е представен социален доклад от ДСП – ****, според който последната среща на бащата с детето е през 2014 г., когато момичето е гостувало в дома на баба си и дядо си по бащина линия. В продължение на 9 години майката полага грижи за дъщеря си с помощта на своите родители. На детето са осигурени всички потребности, гарантирани са неговите здравни и образователни нужди. Детето е в добро здравословно състояние. През учебната 2021/2022 г. В. е ученичка в подготвителен клас в Германия. Детето контактува с близки и роднини по майчина линия. От проведения разговор с В. социалните работници са установили, че роднините □ по бащина линия не са се интересували от нея повече от 5 години. Детето е споделило, че живее с майка си, брат си и баба си в къща под наем в гр. ***, Германия. По данни на В. в къщата имало самостоятелна стая за нея и брат □. Майката работела като сервитьорка в кафене в гр. **. Момичето е споделило също, че разполагат с достатъчно средства за издръжка, но не помни да е получавала пари или подаръци от баща си. Тя е споделила също, че е силно привързана към майка си и брат си и че има изградени приятелства със свои съученици. Преценката на социалните работници е, че майката има нужния капацитет и качества, за да осигури нормалното израстване и развитие на В.. Изразено е становище, че е в интерес на детето да се поддържа емоционалната връзка между него и майката, и нейните близки и роднини.

В социалния доклад от ДСП – В. е възпроизведено споделеното от бащата за раздялата му с майката на детето през 2010 г. и не поддържат връзка. След раздялата на родителите, в началото бащата е ходил в гр. ****, за да се вижда с детето. Имало е моменти, когато е водил В. в гр. В., но впоследствие детето нямало желание да пътува до там и близо 9 години той не поддържа връзка с момичето. Пред социалните работници същият не е отрекъл, че не плаща издръжка на детето. Споделил е, че има финансови затруднения, но че ще се постарее и ще плаща издръжка. Не се е противопоставил на исканията на майката, като е наясно с

последниците от съдебното производство. Същият е сключил граждански брак през 2015 г., от който има родена една дъщеря Н. С.ова Г.. Бащата, новата му съпруга и детето обитават стая от наследствена къща, другата стая от която се ползва от неговата майка. От страна на ДСП – В. не са констатирани обстоятелства, които да представляват основателна причина за трайно неполагане на грижи.

По делото са разпитани двама свидетели, доведени от ищеца, а именно: свидетелите М.А.Г. - съжителстваща на съпругески начала с първи братовчед на ищеца, и Н.А.М. – съсед на ищеца.

Свидетелят М.Г. твърди, че е виждала ответника само на сватбата им с ищеца. След като страните се разделили и ищецът се върнала в гр. ****, свидетелят не е виждала бащата да идва в града. Посочва, че веднъж бабата на детето по бащина линия купила на В. яке и дошли да му го дадат. Твърди, че родителите на майката □ помагали в отглеждането на детето. Според показанията на свидетеля Н.М. също посочва, че родителите на майката □ помагат при отглеждането на децата. Свидетелят е видял веднъж бащата на В. след раздялата му с майката, който дошъл да види детето, когато то било малко. Детето е споделяло с двамата свидетели, че баща му не се интересува от него, че не му се обажда. Свидетелят посочва, че не е виждал бащата да е изпращал нещо на детето или да му е купил нещо. Свидетелите заявяват, че не знаят бащата да има никакви здравословни проблеми или да има друго семейство.

Съдът кредитира показанията на свидетелите, включително съблюдавайки нормата на чл. 172 от ГПК по отношение тези, дадени от свидетеля Г., тъй като същите са обективни, последователни и релевантни към предмета на доказване, базирани на непосредствени впечатления.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По иска по чл. 132, ал. 1, т. 2 от СК:

В съдебната практика на върховната инстанция се приема, че грижата по смисъла на чл. 132, ал. 1, т. 2 от СК е съвкупност от действия на родителя, насочени към осигуряване на правилно психофизическо развитие на детето. Родителят полага грижи за детето като проявява активност и настоятелност в търсенето на контакти с него, за да развива доброто им взаимно познаване и емоционална връзка. Той дължи финансови средства за отглеждането му, като недаването на издръжка без основателна причина от пълнолетния и трудоспособен родител е неизпълнение на задължението за материалното осигуряване на детето. Недаването на издръжка за осигуряване живота на детето и трайното неполагане на грижи за отглеждането му сочи за дезинтересиране и пренебрегване на родителските задължения. Родителят, който без основателна причина не проявява интерес към здравето, към нуждите на детето, към физическото му и емоционално развитие и същевременно не дава средства за издръжката му, не изпълнява своя родителски дълг по смисъла на чл. 75, ал. 1, т. 2 СК /отм./ – чл. 132, ал. 1, т. 2 от действащия СК /в този смисъл решение № 37/19.03.2015 г. по г. д. № 4218/2014 г. на ВКС, III г.о./.

Родителските права и задължения имат специфична служебна функция – те се признават от закона и се възлагат на родителя, за да бъдат упражнявани и изпълнявани от него в интерес на ненавършилото пълнолетие дете. Интересът на детето се свежда до това, то да бъде отглеждано и възпитавано по начин, който да осигурява неговото нормално физическо, умствено, нравствено и социално развитие, който му създава условия за съобразено с нуждите и наклонностите му образование и възпитание, който му осигурява адекватно упражняване и опазване на неговите лични и имуществени права и интереси. Ако родителят не упражнява предоставените му по закон правомощия или ги осъществява по начин, който засяга неблагоприятно интереса на детето, законът предвижда система от мерки за закрила на детето, една от които е именно институтът на лишаване от родителски

права. Лишаването от родителски права представлява намеса на държавата в конституционно защитени права на родителите /чл. 47, ал. 1 от Конституцията на Република България/, затова условията и редът за тази намеса са изрично уредени в СК. Критерият, от който се ръководи съдът, е интересът на детето. Интересът на детето е обективна категория и трябва да се преценява от гледна точка на повелите на морала и правните принципи. Интензивността на засягането на интересите на детето определя степента на намеса в родителските права, чрез ограничаването или отнемането им.

Институтът лишаване от родителски права означава цялостно отнемане на родителските правомощия и носи характеристиките на най-радикалната мярка за защита на детето в отношенията му с родителя, затова винаги се постановява съдебно. Това задължава съда, при постановяване на решението си, да стигне до обективната истина, въз основа на събраните доказателства и при проведено пълно доказване по отношение всички фактически твърдения, обуславящи спорното право. Съдът следва да обсъди всички представени за установяването на това поведение на родителя доказателства, в т.ч. дали е налице обективна основателна причина за трайно пренебрегване на родителския дълг. Искането за лишаване от родителски права не е достатъчно мотивирано, когато е продиктувано от чисто практически съображения. Съгласно практиката на Европейския съд по правата на човека лишаването от родителски права не може да става на основание личните качества на родителите или на различията между тях, а трябва да се основава на поведението на родителя и неговото отразяване върху основните интереси на детето.

Лишаването на родителя от правата му върху неговото дете е крайна мярка за защита на последното, която следва да се прилага при доказана нужда. Основание за налагането ѝ са случаи, в които с поведението си родителят създава риск за отглеждането и възпитанието на ненавършилото пълнолетие дете, или хипотези, в които е демонстрирано пълно равнодушие и незаинтересованост за живота и развитието на детето. Друга предпоставка за лишаване от родителски права, ведно с горното е наличието на субективно отношение на родителя към това негово поведение. То трябва да е осъзнато, а не плод на обективни пречки, осуетяващи съществуването на обичайните и дължими отношения.

Установяването на обективна основателна причина за неизпълнение на родителския дълг е в тежест на страната, която твърди наличието □. С оглед характера на производството, целта на която е охраняване интереса на детето, съдът следва да събира и служебно доказателства относно съществуването на основателна причина за неизпълнение на родителските задължения, но това му задължение възниква само когато, с оглед конкретиката на случая, има основание де се счете, че неизпълнението на родителския дълг е резултат на обективни обстоятелства, независещи от волята на родителя /така в решение № 406/27.12.2011 г. по г. д. № 1125/2010 г. на ВКС, IV г. о./.

В настоящия случай ищецът твърди, че с бащата на В. се разделили през 2010 г. и че до петата година на детето ответникът е търси контакти с него. След това обаче същият е преустановил контактите с дъщеря си, не се интересува от нейното израстване и развитие, не плаща издръжка е не оказва финансова помощ за отглеждането ѝ.

От събраните по делото гласни доказателствени средства, които кореспондират помежду си, а също и с представените по делото социални доклади – най – вече този от ДСП – В., по категоричен начин се установи, че от 2014 г. ответникът не се е обаждал, не се е интересувал и не е търсил контакт с детето. Не е изпращала издръжка под каквато и да било форма или подаръци на В. нито лично, нито чрез трети лица.

Съдът бе в обективна невъзможност да изслуша родителите и детето, но по делото няма каквито и да било данни, даващи основание да се приеме, че поведението на бащата и

неизпълнението на родителския му и нравствен дълг към детето за грижа и издръжка са резултат на обективни причини или пречки за проява на грижа и интерес, финансова подкрепа и участие в отглеждането му, независещи от неговата воля. В социалния доклад на ДСП – В. не е посочено при извършеното проучване социалните работници да са установили наличие на обективни обстоятелства, станали причина бащата да преустанови контактите с детето, и довели до невъзможност от негова страна да изпълнява родителския си дълг. Напротив, във визириания социален доклад социалният работник изрично е посочил, че такива обективни обстоятелства не са установени. Съобщението по настоящото дело с препис от исквата молба е връчено на ответника лично, а призовката за датата на съдебното заседание – чрез неговата майка. Същият обаче не е депозирал отговор на исквата молба, както се посочи по – горе, не е изразил становище по иска и не се яви в съдебно заседание.

По делото се установи, че отношенията между страните са били конфликтни, в резултат на което същите са се разделили. Същевременно обаче не се установи майката да е създавала пречки и да е ограничавала контактите на детето с неговия баща и роднините му по бащина линия. Впрочем, подобни твърдения не са направени от бащата и пред социалните работници.

Задължение на всеки родител е да осигурява условия на живот необходими за развитие на децата, което включва и издръжка на ненавършилите пълнолетие деца /чл. 143 СК/. Възможността на лицето, което дължи издръжката, е основание за даване на същата и показател за размера □; възможността е винаги обективна и конкретна. Невъзможността да се дава издръжка не погасява правото на издръжка изобщо и винаги, а само за времето, докато тя продължава, а доколкото издръжката е част от грижата и отговорността на родителя за живота и добруването на непълнолетните деца, невъзможността да се дава трябва да е пълна, обективна, независеща от волята на задълженото лице.

Задължението за полагане на грижи и даване на издръжка на непълнолетно дете от родител възниква от момента, в който детето е родено, по силата на закона, и съществува независимо дали е отправена покана за изпълнение, съответно предприети ли са принудителни мерки за престиране на дължимото, докато детето навърши пълнолетие или до настъпване на друго законно основание за прекратяване. Недаването на издръжка, когато е трайно и при липсата на друг финансов или материален принос на родителя за отглеждането на детето, без значение дали издръжката е и изрично поискана, е поведение, което попада във фактическия състав на чл. 132, ал. 1, т. 2 от СК. Законодателят е приел, че подобно поведение представлява цялостно изпълнение на родителските задължения, което именно налага предприемане на мерки за закрила на детето чрез лишаване от родителски права /така в решение № 58/16.04.2019 г. по г. д. № 2931/2018 г. на ВКС, IV г. о./.

Поведението на бащата сочи на трайно, неизвинимо изпълнение на родителските отговорности, съставляващи основание за лишаването му от родителски права по чл. 132, ал. 1, т. 2 ГПК. Упражняването на родителските права е подчинено на интересите на децата. Отнемането на тези права е средство за защита на децата, а предписаните от съда вследствие на това мерки по чл. 134 от СК целят възстановяване на отношенията дете – родител, включително ефективното участие на последния в грижата за физическото, умствено,

нравствено и социално развитие на детето, за неговото образование и неговите лични и имуществени интереси.

По мерките относно личните отношения по чл. 134, т. 2 от СК:

С оглед този резултат, следва да бъдат определени мерки относно личните отношения между бащата и детето по силата на чл. 134 от СК.

Комуникацията между родителите е трайно нарушена и те не общуват помежду си. Детето е на 14 години, пред близките си заявява, че не желае да се вижда с баща си, но същевременно очевидно страда и неговото присъствие □ липсва - особено на рождените му дни. В тази връзка съдът не споделя препоръките на ДСП – **** и намира, че е в интерес на детето то да поддържа емоционална връзка и с двамата си родители и разширените им семейни кръгове, а не само с майката и нейните роднини.

Съдът, като взе предвид възрастта на детето и нуждата му от общуване с бащата, нарушената емоционална връзка между родителя и детето, продължила твърде дълъг период от време, както и липсата на подходящи битови условия в дома на бащата към настоящия момент, намира, че режимът на лични отношения на бащата с детето следва да се осъществява през първите три месеца - всеки първи и трети петък от месеца в присъствието на социален работник, на основание чл. 134, т. 2, във вр. с чл. 59, ал. 8, т. 1 от СК, а след този период - всяка първа и трета събота от месеца от 09:00 часа до 17:00 часа, както и в деня, следващ рождения ден на детето, от 09:00 часа до 17:00 часа.

Съдът разпорежда на родителите, независимо от своите лични чувства, да намерят начин да започнат отговорно да контактуват по въпросите, засягащи детето, а при необходимост да потърсят и професионална помощ.

По иска по чл. 143 от СК:

По силата на чл. 134 от СК, с настоящето решение съдът следва да се произнесе и по издръжката на детето. От друга страна ищецът е предявил самостоятелен иск по чл. 143 от СК – за присъждане на първоначална издръжка на непълнолетното дете, който е процесуално допустим.

Предявеният иск за издръжка с правна квалификация чл. 143, ал. 2 от СК следва да бъде уважен. Действително по делото не се установи месечния доход на бащата, но от направената служебно справка в НБД „Население” и социалния доклад на ДСП – В. се установи, че същият има родено още едно дете, което е задължен да издържа. От друга страна обаче родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, независимо дали са трудоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си – задължение, регламентирано в чл. 143, ал. 2 от СК. Бащата е в трудоспособна възраст, няма данни да е с намалена работоспособност, поради което следва да работи и да получава трудово възнаграждение поне в размер на минималната работна заплата за страната, която понастоящем е в размер на 650 лева. Ето защо и предвид заявената претенция за присъждане на месечна издръжка на непълнолетното дете в минимален размер, ответникът следва да бъде осъден да заплаща издръжка на непълнолетната си дъщеря, лично и със съгласието на нейната майка и законен представител, в размер на 162.50 лева /чл. 142, ал. 2 от СК, вр. ПМС № 331/26.11.2020 г./, с падеж 15 – то число на месеца, за който се дължи, считано от датата на предявяване на иска до навършване на пълнолетие или изменение на обстоятелствата.

На основание чл. 242, ал. 1 от ГПК в тази част решението подлежи на предварително

изпълнение.

По разноските:

При този изход на делото ищецът има право на разноски на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК. Не е представен списък на разноските. От приложеното г.д. № 9427/2021 г. на РС – В. се установява, че към исковата молба е представен платежен документ за внесени държавни такси по две дела по 30 лева. поради това което ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 30.00 лева за платена държавна такса.

На основание чл. 78, ал. 6, във вр. с чл. 69, ал. 1, т. 7 от ГПК и чл. 1 от Тарифа за ДТССГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на РС - **** сумата в общ размер на 234.00 лева, представляваща държавна такса върху присъдената издръжка /4% върху тригодишните платежи на определената издръжка/.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ЛИШАВА по иск на майката Ж. ЕМ. ЯНК., ЕГН *****, с адрес: гр. ****, област В., ул. „Сан С.о” № 30 против бащата СТ. Г. К. , ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „****” № 28 ОТ РОДИТЕЛСКИ ПРАВА СТ. Г. К. , ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „****” № 28, ПО ОТНОШЕНИЕ НА детето В.С.Г., ЕГН *****, родена на **** г., на основание чл. 132, ал. 1, т. 2 от СК.

ОПРЕДЕЛЯ на бащата СТ. Г. К. , ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „****” № 28, режим на лични отношения с детето В.С.Г., ЕГН *****, родена на **** г., както следва: през първите три месеца - всеки първи и трети петък от месеца в присъствието на социален работник, на основание чл. 134, т. 2, във вр. с чл. 59, ал. 8, т. 1 от СК, а след този период - всяка първа и трета събота от месеца от 09:00 часа до 17:00 часа, както и в деня, следващ рождения ден на детето, от 09:00 часа до 17:00 часа.

ОСЪЖДА СТ. Г. К. , ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „****” № 28, ДА ЗАПЛАЩА на непълнолетната В.С.Г., ЕГН *****, родена на **** г., лично и със съгласието на нейната майка Ж. ЕМ. ЯНК., ЕГН *****, месечна издръжка в размер на 162.50 лева /сто шестдесет и два лева и петдесет стотинки/, с падеж 15 – то число на месеца, за който се дължи, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска до окончателното изплащане, считано от датата на предявяване на иска – 28.06.2021 г., до настъпване на обстоятелство, обуславящо нейното изменение или прекратяване.

ОСЪЖДА СТ. Г. К., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „****” № 28, ДА ЗАПЛАТИ на Ж. ЕМ. ЯНК., ЕГН *****, с адрес: гр. ****, област В., ул. „Сан С.о” № 30 сумата от 30.00 лева /тридесет лева/, представляваща разноски за настоящото производство за платена държавна такса, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА СТ. Г. К. , ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „****” № 28 ДА ЗАПЛАТИ в полза на РС - **** дължимата по делото държавна такса съобразно присъдената издръжка по чл. 143 от СК в размер на 234.00 лева /двеста тридесет и четири лева/, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, във вр. с чл. 69, ал. 1, т. 7 от ГПК и чл. 1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК.

Постановява на основание чл. 242, ал. 1 от ГПК предварително изпълнение на решението в частта му относно присъдената издръжка.

При неплащане на присъдената държавна такса в едномесечен срок, считано от влизане в сила на решението, да се издаде изпълнителен лист, включващ и дължимата държавна такса за издаването му.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните, ДСП – ****, ДСП - В. и РП – В., ТО - **** пред ОС - В..

Съдия при Районен съд – **:** _____